

Metulj in čebelica.

Od cveta do cveta je motovilil
metulj-potepinček,
kot zal gizdalinček
je v pridno čebelico-delavko silil.

»Nikar tako pridno, soseda čebelica;
počitka si daj,
z menoj pokramljaj,
vseeno zvečer ti bo zvrhana celica!»

Kaj vedno za druge bi delala tlako?
Le mene poglej,
resnico povej,
če lepše in slajše življenje ni tako?»

Že bil je pri nji vrh čašice cvetne ...
»Cik! — ná za spominček,
moj sosed belinček,
da urice bodo še bolj ti prijetne!»

Z oteklo glavico je odmigetal ...
»Kako to boli!
Prav se mi godi!« —
Nikdár več čebelic ni nadlegoval.

